

A zsidó ifjúság pályaválasztás előtt!

Írta: dr. Pásztor József.

Nemsokára bezárulnak az iskolák kapui és akkor sok-sok zsidó ifjú örökké búcsút mond az iskolának. Elbúcsúzik a megszokott» oly sok szép emléket nyújtott helyiségektől, jóindulatú tanítómestereitől és tanáraitól, a jószágos igazgatóktól. Vége a gondtalan és derűs életnek, jön az igazi küzdelem az életért, a mindennapi kenyérért, a maga és hozzátartozói jövőjéért.

A zsidó ifjúságnak útjára eddig is sok-sok árnyék borult és nem volt a múltban sem olyan könnyű a zsidó ifjú élete. Hiszen minden talpalatnyi helyért valóságos közelharcot kellett folytatnia és könyveknél átvirrasztott éjszakáknak fanatikus kitartó munkája jelezte útját a kis falutól egészen addig, amíg álláshoz, vagy munkához jutott. Súlyos helyzetben van ma is és az idősebb generációnak legfőbb problémája, mi lesz gyermekeinkkel? Adhatunk-e nekik még valamit, amit az élet minden körülményei között felhasználhatnak, felvértezhetjük-e őket annyira, hogy az élet viharában megállják helyüket.

Ifjúságunknak számolnia kell azzal, hogy – részben legalább – búcsút kell mondania a könyveknek, a tudománynak, a kutató munkának, mert ha kezükben is van az érettségi bizonyítvány, egyetemi tanulmányokat csak egy igen kis százalékra folytathat. Akiben valóban van tehetség, annak nem szabad visszariadnia a nehézségektől. Az emberiség ma sem, vagy ma legkevésbé engedheti meg magának azt a fényűzést, hogy a nagy tehetségek útját elzárja. Aki tehetséget érez magában, keresse érvényesülése lehetőségeit e haza határain belül, ha lehet, – de azokon túl is, ha kell. De csak az tanuljon, akiben tehetség van.

Ne essünk egyik végtelből a másikba. Nemrég még mindenkit valósággal bele kényszerített a szülő az iskolába, most meg mindenkit ki akarnak onnan venni. Szükségünk van most is képzett, iskolázott emberekre. Kell a tanult emberfő mindenütt, de ne kényszerítsünk iskolába olyat, aki nem oda való. A szülői elfogultságnak sok téren meg kell végleg szünnie, nem csupán alkalmazkodás okából, hanem jobb belátás alapján.

Bizonyos, hogy aki tovább akar tanulni, annak a legnagyobb nélkülözésekkel kell számolnia, de a kitartás minden akadályt bizonyára elhárít. A tanulás ideje valóban munka legyen, megfeszített munka, szellemi kincsek céltudatos gyűjtése (ezeket a kincseket még szabad gyűjteni), hogy azután azokat tovább adja, közvetítse, embertársai javára értékesítse. Arra kell törekednünk, hogy mindent felszínre hozzunk, ami rejtve van, tudatossá tegyük, ami a tudat alatt van. Egyúttal azonban véget kell vetni a bizonyítvány-hajszának.

A továbbtanulás csak igen kevés, kivételesnek juthat osztályrészü. A többiek a fizikai munkával kell, hogy keressék ke-

nyerüket. Az első feladat a fizikai munka megbecsülése. Ne érezze magát senki háttérbe szorítottnak, kivetettnek, másodrendű embernek, mert nem kifejezetten szellemi munkát végez. A fizikai munkának is meg van az előnye és sok szépsége. Tisztában kell lennünk azzal is, hogy a tőkegyűjtések kora lejárt. Mindenkinek úgy kell nevelődni, hogy a saját keze, lába, szeme és esze segítségével biztosíthassa kenyerét. Nem jelent ez természetesen teljes lemondást a szellemi munkáról. Az esték, szünetek, ünnepnapok még mindig bőséges alkalmat nyújtanak arra, hogy szellemi értékekben gyarapodjanak és gazdagodjanak.

Mit tanuljon az, aki befejezte iskolai tanulmányait? A következő foglalkozási ágak jöhetnek számításba;

a) mezőgazdasági munka (földművelés, állattenyésztés, baromfitenyésztés, gyümölcs- és zöldségtermelés, méhészet, kertészet, stb.);

b) a mezőgazdasággal kapcsolatos iparágak, illetve olyan iparok, amelyeket könnyen lehet bárhol is üzni, tehát körülbelül azok az iparok, amelyeket ma is falun üznek (asztalos, kovács,, ács, kőműves, bognár, bádogos, téglagyártás, húsnak, főzeléknek,, gyümölcsnek, tejnek feldolgozása stb.);

c) az elsőrendű szükségleteket kielégítő iparágak (varrás, szabás, pékség, főzés, mészáros, cipész stb.);

d) csak ezek után következhetnek az ilyenfélék, mint szerelő (autó-, villany-, vízvezeték-, gépszerelés), órás, kalapos, szücs, sapkakészítő, kefekötő, bőr-megmunkáló, tímár, nyerges, szappanfőző, szövő, hegesztő, vulkanizáló stb.

Kívánatos, hogy az iskolát végzett leányok valóban megismerjék a háztartási munkát és értsenek a neveléshez, ezért ajánlatos, hogy nevelőnőknek, ápolónőknek, csecsemőgondozónőknek,; szociális munkásoknak képeztessek ki magukat.

Kétségtelen, hogy a technika terén még mindig sok a teendő, bizonyos azonban. az is, hogy nem mindenki alkalmas technikai téren végzendő munkára. Ezért a Magyar Izraeliták Pártfogó Irodája pályaválasztási tanácsadót, képességvizsgáló állomást létesített, ahol a tudomány mai állása szerint igyekszik a szükséges tájékoztatást megadni. Semmiesetre sem lehet mértékadó a kereslet és kínálat mai viszonya, mert könnyen lehetséges, hogy az az iparág, amelyben ma sokan boldogulnak, rövid idő múlva már elveszti a kereseti lehetőségét.

Mindig a legfontosabb az alaposág, a pontosság, a tisztesség, a rend és ezeket jó iparosoknál el lehetett és el is lehet most is sajátítani. Megtanulja a rendszeres munkát és ennek óriási a nevelő hatása. A munka megnevel arra, aminek ma gyakran hiányát érezzük, nemes erkölcsi gondolkodásra, cselekvésre és szerénységre. A dolgozó ifjú és a munkát tisztelő és szerető ember nem lesz követelőző, hanem szerény, nem mohó, hanem nélkülözni is tudó. nem agresszív, de azért meggyőződéses, nem meghunyászkodó, de embertársai jogát tisztelő.

Fontos, hogy az ifjú választott életpályáját hivatásnak tekintse, A hivatás pedig kötelességérzést, felelősségérzést és közösségérzést is jelent.

Reméljük, hogy az ifjúság, amely most az iskolát elhagyja, minden körülmények között zsidó marad és szégyennek, gyalá-

zatnak gerinctelenségnek és gyávaságnak minősíti azoknak a cselekedetet, akik cserben hagyják a zászlót, mihelyt az veszélybe került.

Reméljük, hogy az ifjúság tudatában van annak, hogy az élet nem vegetálás, hanem hivatás betöltése. Ma mindenkinek valósággal hősi életet kell élni és akkor nincs okunk bármit is siratni. Sok rajongás, sok fanatizmus és sok optimizmus kell az élethez, de hol keressük mindezeket, ha nem azokban, akiknek feladata, hivatása a zsidóság reneszánszát előkészíteni, vagy biztosítani, akik életük elején állnak még és telve vannak igaz hittel, sok reménnyel és sok megvalósításra váró nemes tervvel!

A szegedi zsidóság múlt évi jelentése.

Előttünk fekszik a szegedi izr. hitközség múlt évi jelentése. Bevezetőjében mindenekelőtt hálatelt szívvel mond a Sorsnak és Magyarország Kormányzójának köszönetet, amiért vér nélkül visszakerült Erdély és a keleti részek. Azután megemlíti az év nagy zsidó halottait. Végül folytatásként a szegedi hitközség nagyobb eseményeit. Így többek között Dr. Low Immánuel főrabbinak nagy adományát, mely szerint könyvtárát, amely 6219 kötetből áll és nagy értéket képvisel, a hitközségnek adja.

A szegedi hitközség Népiskolája 97 éves már és körülbelül száz tanuló jár oda. A hitoktatás, alapok, alapítványok, a jótékonyág részletes ismertetést kapott a jelentésben, amely teljes képét adja egy egészen nagyvonalú munkának, amelyet Dr. Pap Róbert vezetése mellett a nagymultú szegedi hitközség kifejt.

A jelentés legszomorúbb része, amikor az anyakönyvi adatokat közli: 1940-ben összesen tíz gyermek született, esketés volt 21 és temetés volt 86. Ez szomorú képet ad arról, hogy a különböző külső körülmények arra kényszerítik a szegedi zsidóságot, hogy a hanyatlás útját válasza, a fellendülés és a virágzás helyett. A szegedi hitközségben egy év alatt tíz újszülött látta meg a napvilágot. Ez több mint jajkiáltás. Több mint hanyatlás – ez a szegedi zsidóság öngyilkossága. Bármilyen szép és jelentős a szegedi hitközség munkája az ottani zsidóság nagyszerű áldozatkészsége ez a mélységesen elszomorító jelenség a születésekre vonatkozólag: elnyom bennünk minden ujjongást és a szegedi haladó zsidóság ijesztő módon, a haladó zsidóság képét mutatja.